

DEBUTANT MED SÄKER PENNA

Under mina fyrtio år som lyrikrecensent har jag mött flera poeter, vilka visat upp olika sätt att behandla språkets byggstenar. Några har varit djärva, oförutsägbara, andra återhållsamma och på gränsen till det ointressanta och privata.

Mycket unga lyrikdebutanter har en benägenhet att falla in i ett antal språkliga trapetskonster, vilka intuitivt inte finner någon täckning i livets existens. Ytan blir närvarande och djup saknas. Det är förståeligt då livserfarenheten är begränsad.

De poeter som debuterar i något så när vuxen ålder har följaktligen mer ”under fötterna”. Det är naturligt. Ty poesi handlar om livets centrum, dess nav av roterande emotionella erfarenheter.

Cecilia Lindemalm, nu debutant med diktsamlingen ”i detta vita, utsagda” är född 1969. Hon har till synes tillägnat sig ett moget språk och en poetisk tradition, som knyter an till stora namn, som Tomas Tranströmer, Folke Isaksson, Birger Norman.

Detta språkförhållande märks inte minst i den konkreta ordbehandlingen. Det abstrakta begreppet konkretiseras för att få klang och substans. Därför finner jag i Cecilia Lindemalms lilla samling, ett fyrtiotal dikter, en medveten strävan till klarhet. Hon använder perspektivförskjutningar, tankeanalogier och språkligt enkla metaforer. I viss mån en klar reduktion i uttryck och kreativitet dvs. inga överord eller onödiga ”barlastar” i den poetiska ryggsäcken.

”Jag måste stanna upp och lyssna” skriver Lindemalm i inledningsdikten. Och hon lyssnar verkligen in den ”bild”, som fotografiskt kan stanna upp och fångas i stillbildens svart/vita exakthet. Substantiven får liv och bestämningar, vilka överraskar och öppnar upp en intensiv läsoplevelse.

Därför rekommenderas den långsamma läsningens metodik av hennes dikter. Då upptäcker läsaren ”barnvagnarna, som utväxter vid händerna”, ”bussen, som skjuter ut från hållplatsen med last av sorg”, ”sjaletten, som fladdrar till, som en ofullbordad gest”, eller stjärnan, fäst som en glimrande klädnypa mellan plommonträden.”

Det är i det ”utsagda”, medvetet enkla, som orden blir till. Det är här som ”ljuset släpar efter marken”, ”dammet så verkligt svävande i solstrimman/ ändå låter det sig inte fångas”. I det till synes obetydliga skeendet kommer ”tiden, att sträckas över huden” och ”tulpaner dricka, sekund efter sekund, ur vasens blåskimrande kropp”.

Cecilia Lindemalm skriver spännande, återhållsamt, men ändå tillräckligt djärvt för att läsaren skall känna sig närvarande i hennes dikter. En debut med mersmak!

Hans-Evert Renérius

Cecilia Lindemalm. i detta vita, utsagda. dikter. Bonniers.